

Ljus, mörker och minnen

-präglar både Rose-Marie Mastalirs tavlor och hennes liv

Hon målar minnen och fångar solens ljus.

Rose-Marie Mastalir är konstnären som fick skjuta upp tonårsdrömmarna, men som äntligen har börjat gå sin egen väg.

TEXT & FOTO: ELIN SCHWARTZ, 2007-04-12

– När jag är ute och går målar jag i fantasin. Jag lagrar bilder och ljus i minnet.

Det handlar om ljus. I Rose-Maries Mastalirs tavlor söker sig solens strålar mellan trädstammar och över hav.

Precis sådana strålar som faller över hennes ljusa hår en eftermiddag i april när hon står på balkongen utanför sitt röda tegelhus i Sävedalen, med ett

välkomnande leende som visar små skrattgropar i båda kinderna.

I det röda tegelhuset vimlar det av dörrar med små rum bakom, precis som Rose-Marie själv öppnar upp lucka efter lucka in i sitt liv och delar med sig bit för bit av det som gjort henne till den hon är idag.

Högst upp på vindsvåningen finns ateljén

där tavlor och oljefärger trängs med gamla dockor och en antik gul soffa.

Rose-Marie har haft flera utställningar, bland annat på restaurangen Gyllene Prag och på Stadsbiblioteket, och hon har sålt många tavlor. Men konstnärskarriären har inte alltid varit självklar. Ett tag såg det ut som att drömmen skulle slås i spillror.

Hennes liv har inte hell-

er alltid varit så ljust och enkelt som de pigga blå ögonen och det glada skrattet ger intryck av. Det har även funnits mörka passager. Pappa dog när Rose-Marie var tolv år och senare gick även hennes mamma bort.

– **När jag målade** den här tavlan hade jag mycket att tänka på, säger Rose-Marie och visar en tavla med ett stort blått hav,

klipphällar och moln som ligger som ett täcke över himlen.

I horisonten syns himlen fri.

– När jag stod där vid havet kände jag att ljus kanske finns vid horisonten ändå.

Rose-Marie kom i kontakt med konsten redan som barn eftersom hennes mormor målade. På gymnasiet drömde Rose-Marie om att bli modedesigner. Hon ritade kläder

och pluggade franska för att en dag kunna ta sig till Paris. Men det blev inte riktigt som tänkt.

När Rose-Marie var 18 år träffade hon sin blivande man Josef, som

kommer från Tjeckoslovakien. Hon visste nästan genast att han var hennes livs kärlek och de förlovade sig samma höst.

Året efter, 1970, fick de sonen Peter.

– Jag blev tvungen att börja jobba, berättar Rose-Marie. Det var tuffa tider och vi hade ingen möjlighet att få någon ekonomisk hjälp.

Samma år började hon på Domus på Avenyn.

Konstnär-
d r ö m m e n

levde dock vidare och 1995 sökte Rose-Marie till Dômens konstskola. Men hon blev inte antagen.

Hon rynkar ögonbrynen och tittar ner på golvet, när hon minns tillbaka.

– Jag var jätteledsen, och tänkte: aldrig mer.

Men det blev mer konst. Och mörka minnen har bytts ut mot en ljus nutid där Domus har blivit Konsum och Rose-Marie bara behöver jobba tio dagar i månaden för att få det att gå runt. Resten av tiden kan hon ägna sig åt konsten.

I köket skiner solen in

Vem?

Namn: Rose-Marie Mastalir

Född: 1952

Familj: Maken Josef, sonen Peter, syster Eva

Konstutbildning: Konstkurser ledda av sistaårs elever vid Valands Konstskola och Konstskolan ABF.

Utställningar: På Gyllene Prag (2001, 2002, 2005 och 2006), Särögården (2006), ART NOW GALLERY och på Stadsbiblioteket i Göteborg (anordnad av Svenska Konstnärsförbundet) i juli 2004.

Läs mer: www.artofmastalir.com

genom två stora fönster med vita gardiner. Rose-Marie sitter på en trästol vid bordet och dricker te. I en skål ligger Rättvisemärkt-bananer och skvallrar om Rose-Maries miljöintresse. Partille-närradio spelar hits från 50-talet och blommor trängs med påskharar och gamla krus på fönsterkarmarna.

– Det känns som att jag lever i min egen lilla värld. Jag vill inte ha det modernt utan jag har kvar mammas och mormors gamla grejer, säger Rose-Marie och blickar ut över köket. Då känner jag att de är med, fastän de har gått bort.

Rose-Marie låter även

minnen komma till liv genom konsten. Flera av tavlorna föreställer olika

minnen. Där syns mamma, pappa, skogsstigar till en minnenas badplats och släktingar hon aldrig träffat.

– Om man målar människor som funnits förr så vaknar de till liv.

Alla tavlor i huset är bevisen på en tonårsdröm som till slut blev sann.

– Om man tänker på livet så känns det som att...

“Om man målar människor som funnits förr så vaknar de till liv.”

det inte är med så stora steg, så har jag börjat gå min egen väg nu.

Rose-Marie tystnar, tar en klunk ur tekoppen och ler åt den insikt hon kommit till innan hon fortsätter:

– Det känns som att, även om

